"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ— ତୁମମାନଙ୍କ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ରଙ୍ଗ-ବେରଙ୍ଗୀ ଦୁନିଆ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେବା, ତେଣୁ ସର୍ବଦା ଏହି ଖୁସିରେ ହର୍ଷିତ ରୁହ, ଝାଉଁଳିଯାଅ ନାହିଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଭାଗ୍ୟବାନ୍ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେଉଁ ଉମଙ୍ଗ ଉତ୍ସାହ ସର୍ବଦା କାୟମ ରହିବ ?

ଉତ୍ତର:- ଆମକୁ ବେହଦର ବାବା ନୂଆ ଦୁନିଆର ରାଜକୁମାର-ରାଜକୁମାରୀ କରାଇବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଏହିଭଳି ଉମଙ୍ଗରେ ରହି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ପାରିବ ଯେ ଆଗାମୀ ବିଶ୍ୱ ଯୁଦ୍ଧରେ ସ୍ୱର୍ଗ ସମାହିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଏହି ଯୁଦ୍ଧ ପରେ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାର ଖୋଲିବ — ଏହି ଖୁସିରେ ରହିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଖୁସି-ଖୁସିରେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ।

ଗୀତ:- ଦୁନିଆ ରଙ୍ଗ ରଙ୍ଗେଲୀ ବାବା...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏକଥା ବାବାଙ୍କୁ କିଏ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଦୁନିଆ ରଙ୍ଗ-ବେରଙ୍ଗୀ ଅଟେ ? ଏହାର ଅର୍ଥ ଅନ୍ୟ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ଦୁନିଆର ଖେଳ ହେଉଛି ରଙ୍ଗ-ରଙ୍ଗିଲା । ସିନେମା ଆଦିରେ ବହୁତ ରଙ୍ଗ-ବେରଙ୍ଗୀ ସିନ୍‌ସିନେରୀ ରହିଥାଏ ନା । ଏହି ବିଶାଳ ଦୁନିଆକୁ କେହି ଯଥାର୍ଥ ଭାବେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମ ମଧ୍ୟରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଅନୁସାରେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ସ୍ୱର୍ଗ କେତେ ରଙ୍ଗ-ବେରଙ୍ଗୀ, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପନ୍ନ ଅଟେ, ଯାହାକୁ କେହି ହେଲେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ, ତାହା ହେଉଛି ୱାଣ୍ଡରଫୁଲ୍ ରଙ୍ଗ-ବେରଙ୍ଗୀ ଦୁନିଆ । ଗାୟନ କରାଯାଏ ଯେ ବିଶ୍ୱର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଏହାକୁ କେବଳ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ତୁମେ ହିଁ ୱାଣ୍ଡର ଅଫ୍ ୱାର୍ଲଡ୍ ନିମନ୍ତେ ନିଜ-ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ଅନୁସାରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତ ରହିଛି । ତାହା ହେଉଛି ବଡ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ, ବହୁତ ରଙ୍ଗ-ବେରଙ୍ଗୀ ଦୁନିଆ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ହୀରା-ନୀଳାର ମହଲ ହେବ । ତୁମେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଚାଲିଯାଉଛ । ସେଠାରେ ଖେଳୁଛ, ରାସ-ବିଳାସ ଆଦି କରୁଛ । ବାସ୍ତବରେ ବିସ୍ମୟକର ଦୁନିଆ ଅଟେ ନା । ଏଠାରେ ତ ମାୟାର ରାଜ୍ୟ । ଏହା ମଧ୍ୟ କେତେ ବିସ୍ମୟକର ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟ କ'ଣ ସବୁ କରୁଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ଏକଥା କେହି ମଧ୍ୟ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଏହି ନାଟକରେ ଅଭିନୟ କରୁଛୁ । ନାଟକ ଭାବିଲେ ତାହାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବାବା କେତେ ସାଧାରଣ ଅଟନ୍ତି । ମାୟା ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ହିଁ ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ନାକରୁ ଧରି, ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ଗୋଟିଏ କ୍ଷଣ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଛନ୍ତି, ବହୁତ ହର୍ଷିତ ରହୁଛନ୍ତି । ଓହୋ! ଆମେ ବିସ୍ମୟକର ଦୁନିଆ । ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହେଉଛୁ, ପୁଣି ଭୁଲିଯାଉଥିବାରୁ ଝାଉଁଳି ପଡୁଛନ୍ତି । ଏପରି ଝାଉଁଳି ପଡୁଛନ୍ତି ଯେ ଅତି ନୀଚ୍ଚ କୁଳର ଲୋକ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ଝାଉଁଳି ପଡୁନଥିବେ । ଟିକିଏ ହେଲେ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବୁ । ଆମକୁ ଅବିନାଶୀ ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ଏକଦମ୍ ଶବ ପାଲଟି ଯାଉଛନ୍ତି । ସେହି ଖୁସୀ ଓ ନିଶା ରହୁ ନାହିଁ । ଏବେ ବିସ୍ମୟକର ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ତାହାର ରାଜକୁମାର ହେଉଛନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ । ଜ୍ଞାନରେ ଯେଉଁମାନେ ହୁସିଆର ଅଟନ୍ତି ସେମାନେ କୃଷ୍ଣ ଜନ୍ମାଷ୍ଟମୀରେ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବେ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସ୍ୱର୍ଗ ରାଜକୁମାର ଥିଲେ । ସେହି ସତ୍ୟଯୁଗ ପୁଣି କୁଆଡେ ଗଲା ? ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଅବତରଣ କଳା କିପରି ହେଲା ? ସତ୍ୟଯୁଗରୁ କଳିଯୁଗ କିପରି ହେଲା । ଏକଥା ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ହିଁ ଆସୁଛି । ଏଭଳି ଖୁସିରେ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆସୁଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ବାର ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଏକଥା ଶୁଣି ଭାରତବାସୀ ମଧ୍ୟ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟବାନ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ହିଁ ଏହି ଉତ୍ସାହ ରହିବ । ଦୁନିଆର ଲୋକେ ତ ରତ୍ନକୁ ମଧ୍ୟ ପଥର ଭାବି ଫୋପାଡି ଦେବେ । ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ଅଟେ ନା । ଏହି ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ସାଗର ହେଉଛନ୍ତି ବାବା । ଏହି ରତ୍ନର ବହୁତ ମୂଲ୍ୟ ରହିଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ତୁମେ ଜ୍ଞାନ ସାଗରଙ୍କଠାରୁ ସିଧାସଳଖ ଶୁଣୁଛ ତେଣୁ ଆଉ କିଛି ଶୁଣିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏସବୁ ରହିବ ନାହିଁ । ନାଁ ସେଠାରେ ଓକିଲାତି ନା ଡାକ୍ତରୀ ଆଦି ହେବେ । ସେଠାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ହିଁ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ ତୁମେ ପ୍ରାରବ୍ଧ ଭୋଗ କରିବ । ତେଣୁ ଜନ୍ମାଷ୍ଟମୀ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ଏବିଷୟରେ ଅନେକ ଥର ମୁରଲୀ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଯାଇଛି । ପିଲାମାନେ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବା ଉଚିତ୍, ତେବେ ଯାଇ ପଏଣ୍ଟସ୍ ବାହାରିବ । ଭାଷଣ କରିବାକୁ ହେଲେ ସକାଳୁ ଉଠି ଲେଖି, ପୁଣି ପଢିବା ଦରକାର । ଭୁଲିଯାଇଥିବା ପଏଣ୍ଟସ୍‌କୁ ପୁଣି ଯୋଡିବା ଉଚିତ୍ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ଧାରଣା ଭଲ ହେବ ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଲେଖା ସଦୃଶ ସମସ୍ତେ କହିପାରିବେ ନାହିଁ । କିଛି ନା କିଛି ପଏଣ୍ଟସ୍‌କୁ ଭୁଲିଯିବେ । ତେଣୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ, କୃଷ୍ଣ କିଏ, ସେ ତ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ଥିଲେ । ଭାରତ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା । ସେହି ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଥିଲେ । ଆମେ ତୁମକୁ ସନ୍ଦେଶ ଶୁଣାଉଛୁ ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆସୁଛନ୍ତି । ରାଜଯୋଗ ଭଗବାନ ହିଁ ଶିଖାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ପବିତ୍ରତା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଉଛନ୍ତି, ଡବଲ ମୁକୁଟଧାରୀ ଦେବତା କରାଇବା ପାଇଁ । ଏସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଆସିବା ଦରକାର । ଯାହାଙ୍କର ଅଭ୍ୟାସ ଥିବ ସେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇପାରିବେ । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଚିତ୍ରରେ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଲେଖା ରହିଛି । ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ରହିଛି । ଏହି ଲଢେଇ ପରେ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାର ଖୋଲିବ । ଏହି ଲଢେଇରେ ଯେପରି ସ୍ୱର୍ଗ ସମାହିତ । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହିବା ଦରକାର,

ଜନ୍ମାଷ୍ଟମୀରେ ଲୋକେ ନୂଆ ବସ୍ତ୍ର ଆଦି ପିନ୍ଧିଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଏବେ ଜାଣିଛ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀର ଛାଡି ନୂଆ କଞ୍ଚନ ଶରୀର ନେବୁ, କଞ୍ଚନ କାୟା କହୁଛନ୍ତି ନା ଅର୍ଥାତ୍ ସୁନା ପରି ସ୍ୱଚ୍ଛ ପବିତ୍ର ଶରୀର । ଆତ୍ମା ସଦୃଶ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ କଞ୍ଚନ ନାହିଁ । କ୍ରମଅନୁସାରେ କଞ୍ଚନ ହେଉଛନ୍ତି । ୟାଦର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ହିଁ କଞ୍ଚନ ହେବେ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ଅକଲ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ୟାଦ କରିବା ପାଇଁ ମେହନତ କଲେ ହିଁ ବାଣୀ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେବ । ଏବେ ସେ ଶକ୍ତି କେଉଁଠି ଅଛି । ଯୋଗ ହିଁ ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ ଚେହେରା ମଧ୍ୟ ଥିବା ଦରକାର ନା! ପାଠପଢା ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ । କୃଷ୍ଣ ଜନ୍ମାଷ୍ଟମୀ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବୁଝାଇବା ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଶ୍ୟାମ-ସୁନ୍ଦର କୁହାଯାଏ । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ, ନାରାୟଣଙ୍କୁ, ରାମଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କଳା କରିଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି, ମୋର ସନ୍ତାନମାନେ ଯିଏ ଜ୍ଞାନ ଚିତା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହୋଇଥିଲେ ପୁଣି କୁଆଡେ ଚାଲିଗଲେ । କାମ ଚିତାରେ ଜଳି କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ତଳକୁ ଆସିଯାଇଛନ୍ତି । ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ପୁଣି ସତ୍ତ୍ୱ, ରଜୋ, ତମୋ ହେଉଛି । ତେଣୁ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟ ଏପରି ହେଉଛି । କାମ ଚିତାରେ ବସି ସବୁ ଶ୍ୟାମଳ ଅର୍ଥାତ୍ କଳା ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ମୁଁ ସୁନ୍ଦର କରିବାକୁ ଆସିଛି । ଆତ୍ମାକୁ ସୁନ୍ଦର କରାଯାଉଛି । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଚଳଣିରୁ ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି — ମନସା, ବାଚା, କର୍ମଣା କିପରି ଚାଲୁଛନ୍ତି । କିପରି କର୍ମ କରୁଛନ୍ତି, ସେଥିରୁ ସବୁ କିଛି ଜଣାପଡିଯାଉଛି । ପିଲାମାନଙ୍କ ଚଳଣି ବହୁତ-ସୁନ୍ଦର ହେବା ଦରକାର । ମୁଖରୁ ସବର୍ଦା ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ବାହାରିବା ଉଚିତ୍ । କୃଷ୍ଣ ଜୟନ୍ତୀ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବୁଝାଇବା ବହୁତ ଭଲ କଥା । ଶ୍ୟାମ ଏବଂ ସୁନ୍ଦର ବିଷୟ ବସ୍ତୁ ରହିବା ଦରକାର । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସଦୃଶ ନାରାୟଣ ଏବଂ ରାଧାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କଳା କାହିଁକି କରୁଛନ୍ତି ? କଳା ପଥରର ଶିବଲିଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ରଖୁଛନ୍ତି । ସେ ତ କଳା ନୁହଁନ୍ତି । ଶିବବାବା କିପରି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ କିଭଳି ରୂପ ଦେଇଛନ୍ତି । କ'ଣ ଏବଂ କ'ଣ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଏହି କଥାକୁ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ । କଳା କାହିଁକି କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏହି ବିଷୟରେ ବୁଝାଇପାରିବ । ଏବେ ଦେଖିବା ପିଲାମାନେ କ'ଣ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ଏହି ଜ୍ଞାନ ସମସ୍ତ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଅଟେ । ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହିବାକୁ ହେବ ଯେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ କଟିଯିବ । ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯାହାକୁ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧିପାରିବ । ୟୁରୋପିଅନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧିପାରିବ । ଯେ କେହି ହୁଅନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ କହିବା ଉଚିତ୍ — ଭଗବାନୁବାଚ, ନିଶ୍ଚୟ କୌଣସି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ତ କହିବେ ନା । କହୁଛନ୍ତି ମାତେ ମନେ ପକାଅ । ଦେହର ସବୁ ଧର୍ମକୁ ଛାଡି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବ । ବାବା କେତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତଥାପି ନ ବୁଝିଲେ ବାବା ବୁଝିଯାଆନ୍ତି ଯେ ଏହାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଏକଥା ବୁଝୁଛ ଯେ ଶିବବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି । ରଥ ବିନା ତ ପଢାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ, ଈଶାରା ଦେବା ହିଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଅଟେ । କେତେକ ସନ୍ତାନଙ୍କର ବୁଝାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ ବହୁତ ଭଲ ରହିଛି । ବାବା ମମ୍ମାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ତ ବୁଝୁଛ ଯେ ଇଏ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବେ । ମମ୍ମା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସେବା କରୁଥିଲେ ନା । ଏହି କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ମାୟାର ମଧ୍ୟ ଅନେକ ପ୍ରକାର ରୂପ ରହିଛି । ଅନେକ କହୁଛନ୍ତି ଆମ ଶରୀରରେ ମମ୍ମା ଆସୁଛନ୍ତି, ଶିବବାବା ଆସୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ନୂଆ-ନୂଆ ପଏଣ୍ଟସ୍ ତ ନିଦ୍ଧିଷ୍ଟ ଶରୀର ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଶୁଣାଇବେ ନାଁ ଅନ୍ୟ କାହା ଦ୍ୱାରା ଶୁଣାଇବେ ଏକଥା ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କନ୍ୟାମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ନିଜର ବହୁତ ପ୍ରକାରର ପଏଣ୍ଟସ୍ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ମ୍ୟାଗାଜିନ୍‌ରେ କେତେ କଥା ଛପାଯାଉଛି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଲେଖକଙ୍କ ଶରୀରରେ ମମ୍ମା-ବାବା ଆସି, ଲେଖାଉଛନ୍ତି ନାଁ, ନାଁ, ବାବା ତ ସିଧାସଳଖ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରକୁ ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତ ଏଠାକୁ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଯଦି ମମ୍ମା-ବାବା କାହା ଶରୀରରେ ଆସୁଛନ୍ତି ତେବେ ସେହିଠାରେ ହିଁ ବସି ତାଙ୍କ ପାଖରୁ ଶୁଣନ୍ତୁ । ନାଁ, ଏଠାକୁ ଆସିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ଆକର୍ଷଣ ରହିଛି । ଦୂରରେ ରହୁଥିବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଆକର୍ଷଣ ରହୁଛି । ଜନ୍ମାଷ୍ଟମୀରେ ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ ବହୁତ ସେବା କରିପାରିବେ । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଜନ୍ମ କେବେ ହେଲା, ଏକଥା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ରୂପି ଝୁଲା ଏବେ ଭର୍ତ୍ତି ହେଉଥିବାରୁ ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି କେତେକଙ୍କ ପାଖରେ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଖୁସି ହିଁ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀମତ ପାଳନ ନ କରିବା ପାଇଁ ଯେପରି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛନ୍ତି । ସେବାଧାରୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କେବଳ ସେବା ହିଁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ । ବୁଝିଥା'ନ୍ତି ଯେ ବାବାଙ୍କ ସେବା ନକଲେ, କାହାକୁ ରାସ୍ତା ନ ବତାଇଲେ ଆମେ ଅନ୍ଧ ହିଁ ରହିବୁ । ଏହା ବୁଝିବାର କଥା ଅଟେ ନା । ବ୍ୟାଜ୍‌ରେ ମଧ୍ୟ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଚିତ୍ର ରହିଛି, ସେ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବୁଝାଇପାରିବ । କାହାକୁ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ପଚାର ଏହାଙ୍କୁ କଳା କାହିଁକି ଦେଖାଇଛନ୍ତି, କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି ରାମଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଚୋରୀ ହୋଇଗଲା, କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ଏପରି କୌଣସି କଥା ତ ହେବ ନାହିଁ ।

ତୁମେ ଭାରତବାସୀ ହିଁ ପରିସ୍ଥାନୀ ଥିଲ, ଏବେ କବରସ୍ଥାନୀ ହୋଇଛ ପୁଣି ଜ୍ଞାନ ଚିତା ଉପରେ ବସି ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରି ପରିସ୍ଥାନୀ ହେଉଛ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ହେବ । ଏଥିପାଇଁ ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର । ଏତିକି ନିଶା ଥିବା ଦରକାର — ଆମକୁ ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଭଗବାନଙ୍କ ସାଥିରେ ରହୁଛୁ । ଭଗବାନଙ୍କ ସନ୍ତାନ ହେବା ସହିତ ପାଠ ପଢୁଛୁ ମଧ୍ୟ । ବୋର୍ଡିଙ୍ଗ୍‌ରେ ରହିଲେ ପୁଣି ବାହାର ସଙ୍ଗର ପ୍ରଭାବ ରହିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ସ୍କୁଲ୍ ଅଛି ନା । ସାଧାରଣତଃ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ୍‌ମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଆଚାର ବ୍ୟବହାର ରହିଥାଏ କିନ୍ତୁ ଏବେ ତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ନାହିଁ, ତମୋପ୍ରଧାନ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଦେବତାମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଯାଇ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇଥାନ୍ତି । ତାଙ୍କର କେତେ ମହିମା ରହିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୈବୀ ଚରିତ୍ର ଥିଲା, ଏବେ ଆସୁରୀ ଚରିତ୍ର ହୋଇଯାଇଛି, ଏହିପରି ତୁମେ ଭାଷଣ କଲେ ଶୁଣି ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଯିବେ । ଛୋଟ ମୁହଁ ବଡ କଥା — ଏକଥା କୃଷ୍ଣଙ୍କ ନିମନ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ କେତେ ବଡ କଥା ଶୁଣୁଛ, ଏତେ ବଡ ହେବା ପାଇଁ ତୁମେ ଯାହାକୁ ହେଲେ ରାକ୍ଷୀ

ବାନ୍ଧିପାରିବ । ବାବାଙ୍କର ଏହି ସନ୍ଦେଶ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ହେବ । ଏହି ଲଢେଇ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାରା ଖୋଲିବ । ଏବେ ପତିତରୁ ପାବନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ଦେହଧାରୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି କଳିଯୁଗୀ ଦୁନିଆ । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ଧାରଣ ହେଉଛି, ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ମଧ୍ୟ ବୃତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ବହୁତ ମେହନତ କରିଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ କେତେ ବଡ ବୃତ୍ତି ମିଳୁଛି । ସେବା ବହୁତ ରହିଛି । ମାତାମାନେ ବହୁତ ସେବା କରିପାରିବେ, ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ନିଜ ପାଖରେ ସମସ୍ତେ ରଖ । କୃଷ୍ଣ, ରାମଚନ୍ଦ୍ର, ନାରାୟଣ, ଶିବଙ୍କର ମଧ୍ୟ କଳା ଚିତ୍ର ଧରି... ବୁଝାଅ । ଦେବାତମାନଙ୍କୁ କାହିଁକି କଳା କରିଛନ୍ତି ? ଶ୍ୟାମ-ସୁନ୍ଦର । ଶ୍ରୀନାଥ ଦ୍ୱାରକୁ ଗଲେ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ କଳା ଚିତ୍ର ରହିଛି । ତେଣୁ ଏପରି ଚିତ୍ର ଏକତ୍ର କରିବା ଦରକାର । ନିଜର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ଦେଖାଇବା ଦରକାର । ଶ୍ୟାମ-ସୁନ୍ଦରଙ୍କର ଅର୍ଥ ବୁଝାଇ କୁହ ଯେ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏବେ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧି, କାମ ଚିତାରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଜ୍ଞାନ ଚିତା ଉପରେ ବସିଲେ ଗୋରା ହୋଇଯିବ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ସେବା କରିପାରିବ । ଏମାନଙ୍କୁ କାହିଁକି କଳା କରାଯାଇଛି ଏହା ଉପରେ ଭଲ ଭାବରେ ଭାଷଣ କରିପାରିବ । ଶିବଲିଙ୍ଗଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କାହିଁକି କଳା କରିଦେଇଛନ୍ତି । ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ଶ୍ୟାମ କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି, ଆମେ ବୁଝାଇବୁ । ଏଥିରେ କେହି ବିରକ୍ତ ହେବେ ନାହିଁ । ସେବା ତ ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । ବାବା ତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ଭଲ ଗୁଣ ଧାରଣ କରି, କୂଳର ନାମପ୍ରସିଦ୍ଧ କର । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏବେ ଆମେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୂଳର ଅଟୁ । ପୁଣି ରାକ୍ଷୀ ବନ୍ଧନର ଅର୍ଥ ତୁମେ କାହାକୁ ହେଲେ ବୁଝାଇପାରିବ । ବେଶ୍ୟାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧି ପାରିବ । ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମାମେକମ୍ ଯାଦ କର — ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମାନିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଗୋରା ହୋଇଯିବ । ବହୁତ ଯୁକ୍ତି ରହିଛି । କେହି ମଧ୍ୟ ବିରକ୍ତ ହେବେ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ କାହାର ସଦ୍‌ଗତି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ରାକ୍ଷୀ ବନ୍ଧନର ଦିନ ନ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଦିନ ମଧ୍ୟ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧିପାରିବ । ଏହି ଅର୍ଥ ତ ବୁଝିବା ଦରକାର । ଯେବେ ଚାହିଁବ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧିପାରିବ । ଏହା ହିଁ ତୁମର ଧନ୍ଦା, କୁହ, ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ମସ୍‌ଜିଦ୍‌କୁ ଯାଇ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବୁଝାଇପାରିବ ଆମେ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧିବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ । ଏହି କଥା ବୁଝିବାର ହକ ତୁମର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତ ପାପ କଟିଯିବ, ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ପତିତ ଦୁନିଆ ଅଟେ ନା । ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିଲା ନିଶ୍ଚୟ, ଏବେ କଳିଯୁଗ ହୋଇଯାଇଛି । ତୁମେ କ'ଣ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବ ନାହିଁ ? ଏହିପରି ଶୁଣାଇଲେ ତୁରନ୍ତ ଆସି ପାଦ ତଳେ ପଡିବେ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ସାଗରଙ୍କଠାରୁ ଯେଉଁ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି, ତାର ମୂଲ୍ୟ ରଖିବାକୁ ହେବ । ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରି ନିଜ ଭିତରେ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ମୁଖରୁ ସର୍ବଦା ରତ୍ନ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହି ବାଣୀକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆତ୍ମା ସୁବର୍ଣ୍ଣ ତୁଲ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ସେଥିପାଇଁ ଯୋଗ କରିବାର ବିଧି ଶିଖିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ପୁରୁଣା ଦେହ ଏବଂ ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲିବା ବାପଦାଦାଙ୍କର ହୃଦୟ ସିଂହାସନ ଅଧିକାରୀ ହୁଅ ।
ସଂଗମଯୁଗୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସ୍ଥାନ ହିଁ ହେଉଛି ବାପଦାଦାଙ୍କର ହୃଦୟ ସିଂହାସନ । ଏହିଭଳି ଆସନ ସାରା କଳ୍ପ ଭିତରେ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ବିଶ୍ୱ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ କରିବାର ବା ଦେଶକୁ ଶାସନ କରିବାର ଆସନ ତ ସବୁବେଳେ ମିଳିବ କିନ୍ତୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ହୃଦୟ ସିଂହାସନ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ଏତେ ବିଶାଳ ଆସନ ଯାହାକି ସେଥିରେ ଯଦି ଚାଲିବ, ବୁଲିବ, ଖାଇବ, ଶୋଇବ ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଆସନ ଉପରେ ରହି କରିପାରିବ । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ସର୍ବଦା ବାପଦାଦାଙ୍କର ହୃଦୟ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦେହ ବା ଦେହର ଦୁନିଆ ଠାରୁ ବିସ୍ମୃତ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଏହାକୁ ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଦେଖିନଥା'ନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବିନାଶୀ ନାମ, ମାନ-ସମ୍ମାନ ପଛରେ ଧାଇଁବା ଅର୍ଥାତ୍ ଛାୟା ପଛରେ ଧାଇଁବା ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****